

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger. 5.

FESTAS DEL PRIMER CENTENARI DE LA GUERRA DE LA INDEPENDENCIA

Revista de somatents verificada al Bruch el dilluns de Pasqua.

FESTAS

Quí es que fa córrer que som tristos de mena; que á més á més passém per una malaltia de marasme als negocis, al art, á la política, á la organització democrática? Se necessita ser llusco pera no véurer qu' es tot al revés. ¡Si aquí no paran las festas! Las fan els estudiants, que 's passen senmanas y devegadas mesos sense acostarse á la Universitat; y las fan els obrers que cobran molts menos jornals que días hi ha al any. Es clar que las vagas no son propiament festas, pero tampoch ens podém queixar de que 'ns en faltin de ben repicadas y solemnes, ab *programas* y rebaixas als carrils. Inauguració de la Reforma, cinquantenari dels Jochs Florals, obertura de la Universitat Industrial, «carreras de voitures» ab las desgracias corresponents; commemoració del rey Jaume I el Conqueridor, congrés de la Historia d' Aragó, concurs hípich, vinguda del rey y dels infants D. Fernando y D.ª María Teresa que se 'n acaban d' anar, mentres D. Alfonso se prepara á tornar ab la *esquadra*... Aixó es un *continuo*...

Un se 'n va resignadament á la feyna, creyent qu' es un día com els altres, y vetaquí que li surten de trascantó cotxes y automòvils ab senyoríu mudat; municipals emplomassats, aixáms de policías, guardias civils de gran gala... ¡Es festa! Una festassa que no la sabia! Es que estém aixís, las festas se 'ns venen á sobre sense adonarse'n. Y aixó que la Junta de «Atracción de Forasteros» encare no s'ha pogut dedicar més que á estudiar la manera de rentar la cara á la ciutat, pera que 's presenti decentment; que al día que 's posi á portar extrangers aixó serà una festa major seguida.

No, no; no 'ns podém queixar. Y si l' Ajuntament se 'n cuyda, el govern hi dona un cop de má de tant en tant. Al fer venir al rey, y darrerament als infants, ha demostrat palesament que no son paraulas vanas las de l' estimació que té á Barcelona. Parlém del govern ¿eh? No volém que algún senyor fiscal interpreti l' article 28 de la Constitució—alló de «la persona del rey es sagrada é inviolable»—volguent suposar que fem responsable al rey de la seva vinguda á Barcelona, ó de la vinguda de personas de la familia real. El govern, el Sr. Maura es responsable y á n' ell sol tením d' agrahir la ocasió inesperada de las festas qu' hem ajuntat á las dels nostres programas.

Lo qu' es que las festas, si 's pica un xich fondo, no las fan els programas, las fa cadascú. Aném á parar á lo que 's va sempre qu' un se fixa en qualsevulga manifestació colectiva, que no té més valor que 'l dels components individuals; sumats quant no hi ha més que presencia, multiplicats quant fan actes d' energia. La festa es un accés de llibertat, rápit y estéril á proporció de l' esclavitut ó el servilisme dels que la fan. No hi valen programas per la llibertat momentánea de las festas, com no valen lleys pera la llibertat permanent de las nacions. La festa serà més festa com més poble hi entri, y com més lliure sigui. Es un petit problema de sociología riallera, que 'l resol la doctrina democrática, la que resol tots els problemas de l' humanitat.

¡Ay, si 'ns mirém las festas de Barcelona! Profesóms de cotxes, guardias armadas á peu y á caball, ceremonias closas que no interessan ni als que son dintre... ¡Quína minoría petitíssima en gaudeix, y com en gaudeix! En aqueixa minoría quasi tot son

donas, las senyoras desenfeynadas de la classe mitja y de la plutocracia, que corren d' una banda á l' altre pera lluhir la roba. N' hi ha de guapíssimas; n' hi ha fins d' elegantas; lluheixen el cos, pero el cor y el cervell els tenen parats. Ellas que fan lo millor de la festa, son pobres y tristas esclavas de la rutina y de l' ignorancia, senyaladas al front tossut per la marca indeleble de l' Iglesia. Corrían las infelissas darrera del rey, y han corregut després darrera dels infants; ¿qu' han de fer si els homes las volen aixís?

Ara anirán, deliciosament *habilladas*—com diuhen els benparlats—al concurs hípich que se 'n emporta el tros del Parch ahont hi jagan las criaturas. Es un altre «festa» de las de programa. El senyoríu pren el Parch á la ciutat, y encare s' hi fa donar diners á sobre. Encare si allí dins s' hi divertessin; no estaria bé, pero s' explicaría l' extorsió. ¡Es que ni s' hi diverteixen! No podíam mantenir un hipódrom,—naturalment, perque no criem caballs, ni hi negociém, ni hi enteném—y com que las «familias pudientes» viatjan y 's troban ab l' afició del caball per las grans ciutats d' Europa, vol seguir la moda, gastant poquet. Es un cas declarat de snobisme. El concurs hípich se justifica allí ahont hi ha fira de caballs, á poblets com Tarbes, com Vich de la Bigorra. Aquí, es lo qu' es; aburriment de gent mudada.

El cas de perversió ridícula del famós concurs hípich té un precedent més deplorable ab la Exposició de Bellas Arts al any passat. Allí els quadros y las esculpturas servían pera fer quartos á las «taquillas» ab l' esqué de concerts y rodas de foch. Y aixó que algunas «familias pudientes» estafavan al Ajuntament entrant uns quants «caballeros» ab el mateix ticket d' abono... Els artistas exposants no varen vendre, ni tan sols llegiren una crítica sentida y pensada de las obras exposadas.

Heusaquí las nostras festas... tancadas. Pel poble hi ha la vista del senyoríu, que sempre es bonica, y la dels municipals, policías y civils.—No amaguém res;—pel poble hi ha hagut un castell de fochs al Passeig de Sant Joan y la cabalgata més ó menos histórica que 's prepara, en recordansa del rey Jaume el Conqueridor «gloriosíssim y invictíssim...» Sense contar ab la vista del rey D. Alfonso y dels infants D. Fernando y D.ª María Teresa. No 'ns podém pas queixar.

Nosaltres ens hi podríam associar á las festas recordatorias del monarca aragonés; no al carrer, que no 'ns hi volém ni hi fem cap falta. Jo, si fos d' en López, encarregaría al nostre company Alomar que concentrés lo que sab del rey y de la conquesta de Mallorca en un quadret históric, just, escrit ab aquella abundancia pomposa de son estil... Encare s' hi es á temps; y sense programa sería la millor de las festas de la conmemoració; que no cridaría al poble á la plassa, sino que 'l convidaría casa per casa.

TULP

CORRANDAS

El sol don vida á las plantas,
y á son temps las fa granar;
tos ulls, que á mon cor despertan,
sols saben ferlo anyorar.

*

No anyoro cosas passadas,
son flors que no 's marcirán;
de las flors ¿sabs lo que anyoro?
¡No saber si granarán!

*

Jo no sé si es anyoransa
lo que 't conto, mon amor,
jo sols sé que mas paraulas
son efluvis del meu cor.

JOHANNUS

Vilassar de Mar

REGIDORS AMBULANTS

Com si las obligacions que sobre l' arcalde pesan no fossin ja prou numerosas, ara se 'n hi ha anyadit un' altra: la de sostenir activa y carinyosa correspondencia ab els regidors ambulants.

¿Vostés no saben quina classe de regidors son aquestos?

Imaginínse uns senyors que, elegits pels electors del seu districte pera administrar els interessos de la ciutat, no tenen altra deria que passejarse per aquests móns de Deu, assistint en representació de la Pubilla—y pagant ella—á totas las festas y festetas, aniversaris ó commemoracions que á tal ó qual localitat se celebran.

Tan bon punt á la Casa Gran se reb una invitació pera una solemnitat d' aquest género, sense perdre un moment, els regidors ambulants comensan á treballar la gorra.

—Ja hi anirém nosaltres—diuhen á la orella del arcalde primer.

—¿Condicions?

—Las que l' Ajuntament vulgui. Mentres se 'ns senyali pera gastos de viatge una cantitat enrahonada, nosaltres estém disposats á sacrificarnos sigui per mar, sigui per terra, lo mateix en camarot que en *sleeping-car*.

—Ja poden preparar la maleta. En la primera sessió que 'l municipi celebri se 'ls extindrà la credencial ab tots els requisits de costum.

Y en efecte; el següent dijous—sessió de segona convocatoria—s fa ab la major serietat possible la comedia del nomenament.

—«Havent rebut del arcalde de Vilafresca una invitació pera assistir á las festas que allí 's preparan ab motíu de la inauguració del safreig públich, l' Ajuntament acorda enviarhi en representació seva als regidors Srs. A, B y C, á qual objecte vota pels gastos d' aquest viatge la cantitat de cinch mil pessetas... ¿S' aproba?...»

Silenci sepulcral. Ab arreglo al programa convingut, ni una sola veu s' aixeca pera impugnar la designació dels concejals ó la cantitat senyalada.

—«Queda aprobat.»

Els honorables regidors Srs. A, B y C, recullen las pessetas, el consabut cotxe de 'n Casany els porta

TORNANT DE L' ILLA

—¿Cóm ha anat aixó de Mallorca? ¿Han descobert alguna reliquia dels moros?
—Cá, home; lo únich que Don Jaime va deixarhi, aquí ho té: unas quantas figas.

NOTAS CÓMICAS

—¿Ja ha anat á Igualada?
—¿A Igualada?... No he pogut arribarhi may.
Allá hont vaig sovint es á Manlleu.

—Y donchs ¿que no 't van fer anar á rebre el
ministre de Gracia y Justicia?
—Quiá, mujer!... Aquí no hay más gracia que tú,
ni más justicia que yo.

alegremment al tren ó al barco, y aquí s' inaugura la broma y aquí comensa l' alcalde á patir.

Apenas arribat el terceto á Vilafresca, ¡cataplum!, telegrama urgent á sa excelencia participantli la fausta nova:

«Arribats sense avería. Població engalanada. Arch de triunfo tamanyo natural. Campanas al vol. Salvas nó, per descuyt segurament del element militar, pero piulas y petardos quitxalla abundants.»

A las dugas horas, segon parte:

«Aném á dinar. La taula está disposada en forma de T. Nosaltres pensém assentarnos en forma de *dónam*. S' assegura que hi haurá xampany á dojo. ¡Visca Vilafresca!»

Passan tres horas, el temps just pera buydar els plats y apurar las copas, y altra vegada al telégrafo:

«Tiberi espléndit, casi á l' altura dels que l' Ajuntament de Barcelona sol organisar cada dos per tres. A l' hora dels brindis, l' alcalde de Vilafresca 'ns ha dirigit un saludo molt calurós —el termómetro marcava 25 graus— fent una delicada alusió á la generosa hospitalitat barcelonina. Creyém que convindria convidarlo á venir aquí, tant pera pagarli l' obsequi que avuy ens fa com per la part que á nosaltres ens tocaria dels corresponents xeflis.»

Y ja está *entrenada* la cosa. Els Srs. A, B y C vinga divertir-se y el telégrafo vinga transmetre día per día, hora per hora, minut per minut las sevas interessants impressións.

«Hem visitat la platja de Pocassorra. Banquet sota 'ls arbres. Espectacle indescriptible.»

«L' orfeo *La lira silvestre* ens ha obsequiat ab una opulenta serenata. L' entusiasme aumenta per moments.»

«Acabém d' assistir á una sessió de cinematógrafo organizada en honor nostre. Películas maravellosament divertidas.»

Naturalment, cada vegada que reb un telegrama dels regidors ambulants, el pobre alcalde ¿qué ha de fer?

Sucar patrióticament la ploma y contestarlo en termes de fraternal correspondencia.

«Barcelona agraxeix dinar y moralment el paxeix en companyia dels seus tres dignes regidors y de tot el poble de Vilafresca.»

«Profundament eternit per lo de la serenata, el municipi barceloní envía á *La lira silvestre* la seva felicitació més cordial.»

«Rebuda ab goig noticia sessió cinematográfica. Digui amos películas constará en acta el reconeixement de la ciutat.»

Y aixís successivament.

Jo—ab sinceritat dech dirho—comprenc molt bé que 'ls regidors ambulants estiguin engrescats, entusiasmatos y fets una confitura, pero lo que no 'm cab al magí es que, com si 's tractés del descubrimient d' un nou món, ens destorbin al alcalde cada cinch minuts, explicantli cosas que ni á l' autoritat municipal ni als pacients vehíns els importan un pito.

¿Tant els costaría á n' aquests senyors regidors gastarse las cinch mil pessetas votadas, desembrassar plats, buydar copas... y callar?

A. MARCH

¡PER MÁRFE GAS!

Del ball ja son á mitj, el café s' ompla d' assedegat jovent; prop de la taula ahont soch jo hi ha una parella que dona gust sent'ls: éll s' escarrassa en pintarli l' amor que 'l cor li abrussa...

y ella pren xacolata.
 Escoltemlos, qu' es bó;
 d' idilis com aquest no 'n cauhen gayres.
 —... Vull veure't riallera;
 no t' hi vull veure aixís, tan aturada;
 vull que 'ls teus ulls me mirin com jo 't miro;
 que 'ls teus llabis de grana
 me diguin lo qu' espero,
 m' expliquin lo que 't callas.
 Vull que 'm somriguis sempre; que 'm demostris
 que 'l teu amor es cert, que no m' enganyas;
 vull que pels meus pobres fills, pels fills que tingui,
 (si jo arribo á ser pare)
 una mare ben mare, tot tendresa
 com á tú t' he somniat á mils vegadas.
 Aixó es lo que jo vull, videta meva;
 y tú ¿qué vols?... ¿qué fas?... Au, dona, parla:
 ¿qué vols?...

—¡Ah, jo? Pues, mira...
 que 'm portin més melindros y una horxata.
 ¡¡¡.....!!!

R. AREGALL

GLOSARI

Volen veure eternit al glosador? Portint-lo al teatre quan fan obres d'aquestes en que hi surt alguna criatura soferta o desvalguda. Ell que, am l'impassibilitat de les estoiques tortugues, ha presenciat tantes desgracies a ca la Talia, que

ha vist tantes i tantes vegades espeternegar a l'Oswald d'Espectres, desangrar-se de tota la sang a Otello, el moro engelosit, i fusellar a n'en Caparadossi de La Tosca, no ha pogut sofrir mai, no ha acabat de resignar-se mai a contemplar una escena en la que hi jugui poc o molt paper la primera infancia bisexual.

I el glosador ha observat que'l seu cas particular esdevé regla general en les multituts. Ja'n pot ser de dolenta una comedia, que, aixís que surten els infants a les taules, el públic s'hi entrega a cor obert i perdona, perdona i estima i es veu privat de xiular a l'autor per ganes que'n tinga; una emocioneta agra-dolça li nua'l xiulet al gargamelló.

¿Que's creuen que La mort civil seria tant mort ni tant civil si no fos aquella Emma ignoscenta i compassiva que a darrera hora endolceix els polvos de matar rates del seu papá suicida? ¿Que's pensen que Els Vells ni'l Juan José donaran mai els diners que han donat a les empreses Los hijos de Eduardo i Guzmán el bueno? El protagonista d'un drama serà tant criminal, tant lladre i tant fill de mala mare com vulguin, però, li ve l'acudit d'alçar en braços un infant o fer-li un bés a les galtes, i ja tenen una extesa de mocadors a la platea.

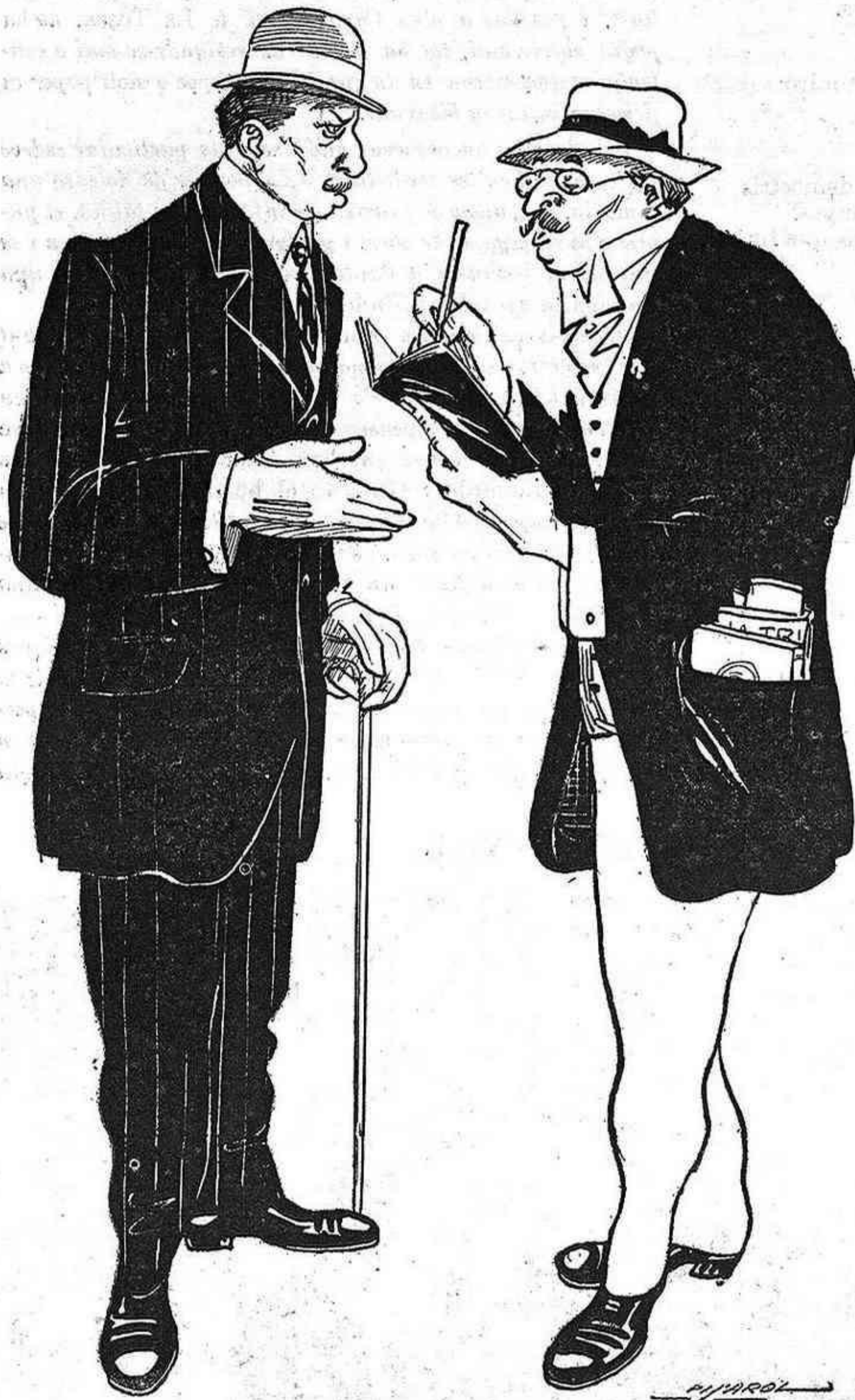
I és que no'ns podem sustreure a les lleis fisiològiques i orgàniques de l'humana naturalesa. Són els catífols de la sang que'ns impulsen a rodar la sinia de l'amor. L'espectador que no és pare o mare d'un bordegaç n'ha sigut o en serà, o en farà un dia o altre, que ja ho diu el ditxo: «A qui

COSTUMS CATALANAS.—VICH

Els estudiants del Seminari.

INTERVIEWANT Á Mr. ARROW

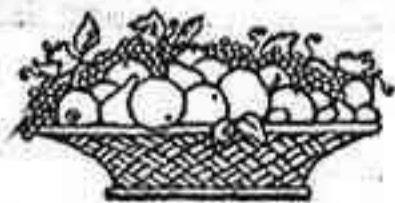
—Digui y dispensi... ¿Que 'n sab alguna cosa, vosté, de l' Alemany?

—Mi, del aleman, no saber ni una jota... Un poquito de español, una mica de catalá... y encare gracias.

no vol fills, Déu li dóna nevots». D'aquí ve que'ls infants ens governin el cor tot temps de l'any, i la butxaca pels Reis i per Pasqua. Els infants, am ses criaturades ingenues i valent-se de la gracil simpatia que inspiren, són els amos del món, els petits tirans del sentiment que entorpeixen el pas de l'Humanitat en son camí d'ideològiques reivindicacions.

Cada infant és un símbol estigmàtic. El rei Herodes en va deixar molts, i encara que d'allavores ensà se n'hagin mort de mort natural molts més que no n'havia assassinat l'infanticida monarca, la nostra feblesa per les tendres criatures és tanta que ja'ns cuidem tots plegats de que a través dels segles no s'extingeixi la raça d'aquella infanteria.

XARAU

CERCANT LA FRESCA

Ja está dit!... Aquest estiu, si veig que 'l sol pica massa, me 'n vaig un quant temps á fora... [No sempre haig d' estarme á casa! Volfa aná á Camprodón, á sant Hilari, á santa Agueda, á Vernet-les-Bains, á Suissa, á Biarritz, á Spá, á Interlaken...

Pero ¿y si allargantme tant, ab la fresca que allí hi passa al aná á pagá, agafés un costipat... de butxaca?

Bah! Estiuhejaré en cert lloch hont també hi tocan els ayres, y al menos no hi rebré empentas ni 'm costará molt el viatge.

Ja tinch la maleta á punt, els gemelos y la manta... ¿Saben ahónt aniré?

¡A la montanya Pelada!

ANTÓN DEL SINGLOT

LLIBRES

DEGRADACIONES Y COBARDÍAS, per JOSÉ NAKENS.—No ha perdut el temps, á la presó, el venerable Nakens. Els articles que componen aquest llibre *mascle* han sigut escrits entre reixas, y no sembla sinó que á aquesta trista qualitat de sa partida de naixement deguin la seva extraordinaria vigorositat. Ab sa enérgica voluntat, ab la forsa y la valentia que li donan la superioritat del seu cap clar y el seu cor gran l' autor fustiga en ell els vicis, las malifetas, els crims, las farsas de nostra corcada societat; y ho fa com sempre ab claretat y justicia. Més d' un centenar d' articles tanca el volum y tots ells se llegeixen ab interés, conquistant ja els primers la franca adhesió moral del llegidor.

EL FILIBUSTERISMO. *Novela filipina*, per J. RIZAL.—Varem parlar d' aquesta obra no fa gayres días ab motiu de una recent edició. La que ara tenim á la vista forma part de una de las Bibliotecas de la casa Henrich y C.^a y está magníficament presentada. El conegut escriptor W. E. Retana, autor de varias obras meritíssimas y historiador del desdixat Rizal es qui 'ns presenta *El Filibusterismo*, ab prólech y comentaris que avaloran el llibre y convidan á llegirlo augmentant l' interés que la notable narració desperta en sí mateixa.

EN POUADOR. *Novela*, per CARLES DE FORTUNY.—Es la historia d' un tipo de nostra societat, infusori que 's belluga entre la gent de quartos. Observador atent, el senyor Fortuny ha retratat en ella fidelíssimament algunas de las moltes feblesas que pateixen las nostras classes adineradas. En las descripcions, sobre tot, está sempre just l' autor, amenisant á cada punt la seva prosa fluida ab notas cómicas que no cauhen may al domini de lo groller. L' acció, moventse á tothora dintre un march ben barceloní, se fa interessant y, en més d' un passatge, l' interés traspasa 'ls seus límits entrant en el territori de la veritable emoció.

L' ALEGRÍA DEL SOL. Idili en un acte, per IGNASI IGLESIAS.—Una de las més delicadas obras del mestre dramaturch y potser la que més francament descubreix al poeta. Va ser posat en escena á Romea, durant la darrera temporada teatral, y ja en aquella ocasió donarem compte del éxit favorable que li dispensá el públich. Forma un elegant tomet cuidadosament imprés.

LA FORTUNA BOJA. Comedia en quatre actes, per JOSEPH MORATÓ.—El pensament de alta moral que integra, sa construcció ferma y las condicions literarias que adornan el sobri diàlech varen obligarnos á esser sincers quan va estrenarse aquesta obra en el Teatro Catalá. Ara sols cal ratificarnos en lo dit aconsellant una cosa: qui no l'hagi vista representar, que la llegeixi.

ALTRAS PUBLICACIONS REBUDAS:

Café y Copa. Comedia en un acte, de *Serafi Pitarra*.—A la vora de 40 anys té d'existencia aquesta comedia, una de las més graciosas del fundador del Teatro Catalá. Feya molt temps que estava agotada y acaba de ser novament impresa per D. Salvador Bonavía.

Targetas Postals. Reforma de Barcelona.—Colecció de 10 postals representant altres tants carrers típics que han de desaparèixer ab motiu de la obertura de la Granvia A. Son artísticas reproduccions en colors de uns magnífichs *pastells* del dibuixant Joan Morales.

Auca de El detective Sherlock Holmes.—En 48 redolins els senyors Llanas y Picarol han condensat la vida y els miracles del célebre policia inglés.

Pro Barcelona, per *F. Poch Martínez*.—Memoria premiada en el Concurs de 1907 celebrat pels Amichs de la Instrucció. Tracta de reformas de caràcter higiènich y econòmich pera Barcelona.

Enciclopedia ilustrada Seguí.—Hem rebut fins el quadern 71 d'aquest popular diccionari, qual éxit augmenta en ràpit *crescendo* á mida que va avansant en sa publicació. El darrer quadern arriba fins á la paraula *Arrumbar* y, com tots els anteriors, va il·lustrat ab profusió de grabats representant retratos, vistas, mapas, animals, plantas, máquinas, aparatos y altres curiosos detalls gráfichs que constituheixen potser un dels aspectes més interessants d'aquesta admirable *Enciclopedia*.

SEPT-SCIENCIES

TEATROS

PRINCIPAL

Definitivament va tenir lloch dilluns la despedida de la companyia que baix la direcció de D. Enrich Jiménez ha vingut actuant ab éxit durant un grapat de mesos. La *puntilla* s'ha donat acertadament ab las representacions de *Sherlock Holmes*, obra que ha conquistat aplausos y diners y que 'ls servirà de ferma socolada pera la campanya d'estiu. Efectivament, ab lleugeras modificacions el personal comensará desde ara á empendre una *tournee* per las principals poblacions de Catalunya.

Que 'ls probi forsa, y que torrin ab bon dalit es lo que desitjém.

ROMEA

Pera celebrar l'aniversari de la Batalla, va disposar l'empresa dugas representacions de *Lo timbal del Bruch* que s donaren diumenge y dilluns fora de temporada y valentse de la companyia fragmentada que dirigeixen els senyors Soler y Goula.

Ditas funcions varen alternar ab las obras *L' hereu Escampa* y *Lo Rector de Vallfogona*.

—Tot just tancadas las portas de nostre clássich Teatro Catalá,

ja s parla del personal que figurará en la nova llista que ha de publicarse passat l'estiu.

Per prudencia y per discreció no 'ns fem *eco* de las xerramecas y esperém... asseguts que, quan sigui l'hora, la senyora Talía donará una bona inspiració als senyors Franquesa y C.^a

TÍVOLI

Una nova companyia cómic-lírica ab l'aliciet de pantorrilla ha debutat ab éxit en aquest teatro de tot temps.

El proceso del Can-Can, obra de tots coneguda, va servir de trempolí pera la inauguració.

El *libreto* ha sigut reformat en alguns passatjes, mostrant algunas afegiduras d'actualitat que 'l públich celebra ab regositj.

Alternan ab aquesta revista fantástica algunas sarsueletes del repertori modern.

S'hi distingiren las senyoras Martínez y Fernández y el senyor Ontiveros en primer lloch, entre 'ls mascles.

NOVETATS

Ab la senyora Pino de protagonista, s'ha estrenat *Señora Ama* de 'n Benavente, qui ha fet un quadro rural, segurament el primer de sa vida. Y és cosa fina, treball d'art molt superior al que 'ns dona quasi sempre el teatro castellá, figuras viventas que parlan una llengua sense encarcaments ni «filigranas», retóricas potser de algun acudit postís, no gayres. La veritat artísticament treballada del acte primer y del segon fa una fondíssima impressió; després ja es mes «teatral», pero aixís y tot, l'obra quedarà quant se garbelli la producció de 'n Benavente. En el públich li ha agradat moltíssim. A l'interpretació els actors se n'ha faltat bon tros pera arribar, al to de las actrius, excelentas se pot dir que totes.

ELDORADO

Alrededor del mundo estrenat á la senmana passada es un *vaudeville* francés ben *vaudeville*, tret del motllo que no s'ha cambiat del *Mariage de Figaro* ensá, y ben francés per l'esperit de irreverencia que fa broma ab las institucions y ab la gent que mana. Son tres actes de farsa desguitarrada, «alrededor» d'un «mundo» ab un home dins que se 'n surt pera ficarne un altre. La justicia,

RECLUTANT MOROS

—Hem pensat en vosté, senyor Ali Xarau, porque hi volém donar tota l'autenticitat possible.

—Perfectament. Vindré á la cabalgata, pero ha de ser ab la condició de anar en el carro del *Harém*, voltat de *odaliscas*.

que buscava dintre del baúl un cadáver trossejat, se troba a la víctima tancada dins d'un segon baúl, y viva. Vol dir que la justícia bada y s'encarrega de fer riure a la gent, que hauria rigut més si 'ls actors no s'haguessin pres l'obreta tan de debó.

Darrera de la bufonada de 'n Tristan Bernard, s'estrená un acte de 'n Mirbeau, *Escrípulos*: també cosa de criminals y policia, seguint la moda de la temporada. El dels *Escrípulos* es un minyó espavilat que se n'entra de nit per las casas sense cap tracte ab els estadants; arriba ab l'automóvil y ajudat pel criat se n'emporta lo que li convé. Es una carrera que li sembla més lleal que robar hipócritament a la Borsa, a la botiga, al escriptori ó a la sombra del Parlament. Aixís ho conta al senyor finíssim que l'atrapa al bó de la feyna y que 'l despedeix a la porta; acabament extraordinari d'aquesta mena de visites. Es una sátira corrossiva, ben francesa també. L'èxit de las dugas obretas no ha sigut, ni podria esser, més que regular; per més que totas dugas son forsa interessants.

—Pera avuy, divendres, vé anunciat un nou estreno. El de l'obra en quatre actes *Floriana*.

BOSCH

Avuy, día 12, inauguració de la temporada d'estiu. La companyia té intenció de tocar tots els géneros lírics: ópera, opereta, sarsuela gran, sarsuela ínfima... Conta ab bons elements y no es difícil que las promesas se tornin realitats.

Ja ho saben els aficionats: El Teatro més fresch, el més variat...

Espero que 'ns hi veurém.

ARNAU

Profitosa ha estat la campanya empresa per alguns elements d'aquest teatro, representant obras del repertori de casa.

En la funció matinal del passat diumenge varen estrenar una traducció ó aranjament catalá del famós drama d'en Giacometti, *La mort civil*, lluhintse en la execució el primer galán Andreu Guixé, la primera actriu Adelina Sala y els actors Alonso, Cinca, y la Srta. Nugués.

Actors y aranjador (que ho es en Lluís Viola) tingueren que saludar a la *fiera*.

L. L. L.

Á LA MEVA MORENETA

Si 'm demanas que miri las estrellas
pera cercarhi entre ellas
la més encesa, la del meu amor,
jo callo y no faig més que contemplarte
y estátich adorarte
mirant tos ulls de rutilant negror.

Ab sos esclats de llum diamantina
tot mon ser s' il·lumina,
batega el cor, s' enlayra el pensament...
No cal buscarla al cel, ma enamorada,
la estrella que m' agrada,
que en el fons de tos ulls la estich veyent.

POETA BORNÍ

FENT EL BURRO

Escenas de qualsevol cassino.

- Salut, tothom!
- Hola, Frederich; ¿cóm va aixó?
- Malament, sempre més malament: ahir varen donar-me la *llauna*.
- Cada día te 'n deuen donar de *llauna*. ¿No fas de *llauner*?
- Sí; pero la d'ahir tenia la forma de carbassa. Me varen despatxar a la botiga perque sempre feya tart.
- Ets molt dormilega.
- Sí, molt! Cada día sortim d'aquí lo més aviat a las tres de la matinada, y a las sis, sigas a puesto.

—Bé, deixaho corre. Avuy farás bonas. ¿Fém el burro?

—Estich cansat de ferlo tota la senmana. Ademés, demá vaig als toros, y no 'm vull jugar els *calés*.

—Vaja, home, no siguis així. Tant ó més animals son els bous com els burros.

—*Bueno, arriba*. ¿Quánts som?

—Per ara, tú, jo, en Perez, en Soler, en Jordana, y prou. Ja se 'n hi enganxarán d'altres... ¡Pssst! Joan, acosteunos el *tablero* y las cartas. ¡Ah!... y porteume un cigaló; en Frederich paga.

—M'agrada, perque no fas compliments.

—Home, jo soch aixís. Bebemhi a la teva salut.

—Gracias. Ves si 'm surt barato la salut: quinze céntims d'ayguardent.

—Apa, noys, a fer el burro.

—Ja 'l feyam: parlavam de política.

—Deixeuse de caborias. Per aixó fem diputats: pera que 'n parlin per nosaltres; ells ne saben més.

—Don Jofre, el Pelut.

—No 'm motejeu. Me dich Frederich, y prou. Ni *don*, me dich; ab prou feynas me posa *senyor*, quan m'escriu l'amo del pis pera 'l primer aviso de desahuci.

—Te deya que donguessis. Jo soch «má callada».

—Que may calla. Va: oros trumfos.

—Es lo que guanya, noy.

—Passo. Porteu café, Joan.

—Jugo. Una copa...

—¿Una copa de qué?

—No, home; que tiro l'as de copa.

—Serveixo.

—¿Tú? ¡Ca, que has de servir, infelís!

—¡La groga!

—Ja m'has reventat. May las he pogudas veure las grogas.

—Sí; a tú 't deuen agradar més las morenas.

—Tampoch, que pican massa.

—¡Arrastro!

—El rey.

—Mato.

—¡Morrall!

—Calla, que 't pendrán per anarquista.

—¡Burro!

—Tú, *¡ojo* ab insultarme!

—Te dich que has quedat burro. Vaja, noy, paga, qu'es gata.

—Deu, simpátich Perez.

—¿Cóm, deu?

—Que dongueu.

—Espasas, trumfos.

—Sempre guanyan.

—Devegadas son els bastos.

—¡El caball de trumfo!

—¡El nou!

—¿Cóm el nou? Tots ho son de nous.

—Vull dir la manilla, home.

—Quedo burro; no jugo més. Perdo tres *pelas*.

—Y jo també.

—Jo catorze rals.

—¡Ayay!... ¿Donchs quí guanya, si tots perdém?

—Aquell d'allá al recó, que no diu res.

—No veig pas a ningú.

—Sí, home. El plat, la casa.

—¿Vols dir?

—Sí. Cada burro s'hi posa cinch céntims, ¿veritat? Donchs, al cap d'uns quants vols, tot s'ho queda la casa.

—Que resulta l'únich sabi.

—Ja no jugo may més. Ara ho veig.

—Donchs la política es igual, y els *redentors* son el plat, la casa, que diríam. Cinch céntims de tú, del diari, ó una pesseta teva de la quota del cassino, y una, y una, y una, de tots, fan moltas; que van a parar a la *casa*, ó més ben dit, al seu amo; que resulta l'únich sabi, en mitj de tants burros!

EME

EPIGRAMAS

Un noy que perque fá versos
se creu ser poeta fí,
deya qu' ell may de sa casa

UNA PÁGINA BÍBLICA

JESUCRIST-ALBERT: —I Deixeu que 'ls infants vinguin á mi!

no acostumava á sortir.

Un amich seu, al sentirlo, sens pensars'hi molt ni poch, tot rihent va preguntarli: —¿Es dir que no vas en lloch?...

Era tan xerrayre en Jap que sempre que enrahonava á n' aquell que l' escoltava li agafava mal de cap. Tot menjant depressa, un día, la llengua va mossegarse y es clar, tot era exclamarse

GALANTEIG DE CARRER

ELL:—¡Qué n' hi ha aquí de riquesa oculta!
 ELLA (á la seva amiga:)—Caminém depressa, que aquest deu ser un investigador de contribucions.

y malehir l' hora y día.

—Encar qu' es vritat amarga, (la seva mare digué) aixó t' ha passat, perquè tens la llengua massa llarga!

A. RIBAS LL.

ESQUELLOTS

Potser, donada la seva índole especialíssima, la pregunta més que en aquesta ocasió, tindria son march adequat en la de trenca-closcas.

Pero com que, sigui aquí, sigui allà, la pregunta sura avuy en el caldejat ambient barceloní y es per molts llabris repetida, aném á formularla... y surti lo que surti.

Al anar el senyor Bastardas, arcalde republicá, á rebre als egregis personatjes que 'l divendres varen arribar á Barcelona, ¿va fer lo que devia ó va obrar malament?

* *

De que la resposta deu ser árdua y peliaguda bona proba n' es la tremenda confusió que al contestarla s' origina. Que sí, que no; que sesta, que ballesta; que tomba, que gira; que verdas, que maduras; que si jo, que si ell... La opinió sembla una orquesta monstruo, en la qual cada instrument, sense solfa ni compás, toca lo que vol y á la seva manera.

Nosaltres no voldríam prejutjar la qüestió, pero hi ha un dato que cal tenirlo molt en compte. La *Gaceta dels xinos* ataca furiosament al arcalde interí pel acte realizat el passat divendres. Sabent que *El Progreso* per sistema y per deber va sempre contra la lógica y 'l bon sentit, ¿no será la seva virulenta hostilitat una demostració casi infalible de que 'l senyor Bastardas ha obrat perfectament bé?...

* *

Pero, girém ara la medalla y escoltém el parer dels que cap punt de contacte tenen ab els kabilenys.

—¿Qué hauria succehit—diuhen—si el senyor Bastardas, que desde la nova presa de possessió del senyor Sanllehy disfrutava de llicencia, sabent el compromís que se li esperava, hagués continuat fent us d' aquella llicencia, deixant al segon tinent d' arcalde, monárquich reconegut, la tasca de rebre als aristocrátichs visitants?...

A bon segur que no hauria succehit res. El programa de la visita s' hauria executat en pau y armonía, y una volta extingit l' últim eco de las festas, «s' ha acabat la

Mariano Folch
1908

CRIADA FRANCA

—¿Sab, Pepeta, que aixó es molt salat?
 —¡Prou!... Veji si ho sé, que no penso pas menjarne.

verse extremat de goig al llegir una ocurrencia tan heroyca... y al mateix temps tan inmotivada.

¡Oh, ditxós panache!

Dimars va inaugurar-se la nova presó correccional, construhida dintre del recinte de la Modelo.

¡ Nosaltres no varem assistirhi.
 ¿A n'aquests llochs, per gust, no hi aném may.

Una de las curiositats que 'ls infants varen admirar en l' iglesia de la Mercé sigué l' hermilla, la famosa hermilla que 'l punyal del anarquista Artal va convertir-se soptadament en un objecte históric.....

—¿Per qué va deixar-la aquí don Antón? —degueren preguntar els visitants.—

Y es possible que algú els dongués aquesta resposta:

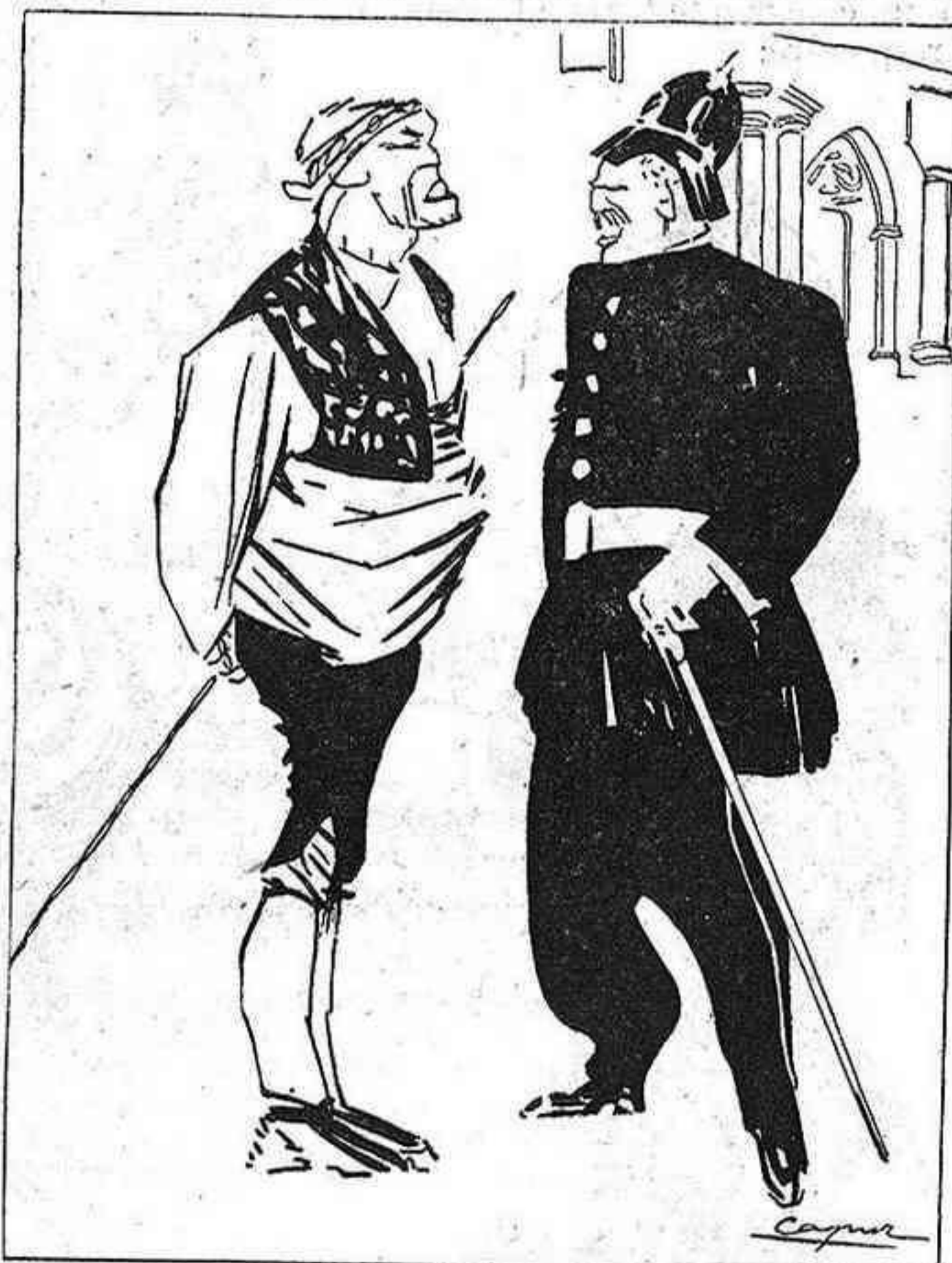
—¿Qué volían que 'n fes?.. ¿No veuhén que ja era foradada?

En l' última sessió del Ajuntament, el caicich dels xiquets revisteros, enemich del Pressupost de Cultura, estava molt alegre; pero encare més n' estava el dimars passat mentres prenía notas en la Junta de Vocals associats en que havía de discutir-se la part económica del referit pressupost.

Els vocals associats no regidors, capitanejats pel bisbe del Consistori, senyor Pla y Deniel, tenían majoría y la cultura hauría sigut derrotada, mercés á lo ben treballats que estavan pel Cardenal Casanyas aquests industrials, tan poch amichs de la prosperitat y 'l bon nom de Barcelona.

Els esforços del nostre Ajuntament serán burlats, gracias á uns quants reaccionaris, més prompts á servir els interessos clericals que á laborar pel progrés y la dignitat

UN QUE HA ANAT Á ROMA...

—¿Sabe usted que l' hi preguntao por la Corona de Aragón?
 —Sí, ja li he dit ahont era; al carrer dels Comptes.
 —Pus d'allí vengo y... Inada, que m' hi de gol-ver á Alhama sin vèla!

llicencia, aquí estich jo», y tots contents, sense ofensa ni mortificació per ningú.

¿Quí está en lo ferm?, preguntém nosaltres. ¿Els que aproban sense reserves ni vacilacions la conducta del arcalde accidental? ¿Els que com á fieras se li tiran á sobre? ¿Els que duptan y suavisan ab atenuants els fets consumats y mitj defensen y mitj combaten á don Albert?

* *

Deixém íntegra als nostres lectors la solució del intrincat problema.

Y fins—vegin hasta ahont arriba la nostra imparcialitat—ens comprometém á publicar en el següent número las respostas que á la pregunta se serveixin enviarnos, sempre que aquéstas siguin curtas, enginyosas y exposadas en forma correcte y parlamentaria.

¡Parbleu!.. ¡Morbleu!.. ¡Sacrebleu!..

Ara resulta que 'ls francesos comensan á veure ab mals ulls las ignocentas expansions á que, festejant el centenari de la guerra de la Independencia, s' entregan en l' actual moment históric algunas localitats espanyolas.

Picat no sé per quína mosca, donchs jo no he sapigut veure en cap dels actes realisats fins avuy la més insignificant ofensa pera la gloriosa Fransa, un periódich del Mitjdía estampa en un dels seus últims números la patética lamentació que á continuació traduheixo:

«Revistas y diaris—se refereix als d' Espanya—no troban termes prou enérgichs pera vituperar á las tropas de Napoleón: s' está celebrant el centenari de las batallas guanyadas als francesos; es natural. Esperém que la serenitat retornará, y, en tot cas, com á bálsam de las nostras llagas, pensém que si Fransa volgués festejar tots els centenaris de las sevas victorias ab els 365 días del any no 'n tindrá prou.»

¿Han sentit?

En el cementiri de Tarascó, l' invicte Tartarín deu ha-

de la nostra ciutat estimada. ¿Y el poble consentirà aquest afront?

Veurém lo que passarà en la sessió del día 22.

A Sarriá y á Sans y á Gracia y á Las Cortes y á Sant Martí cada día 's descobreixen mataderos clandestíns; la carn d' ase untada ab mangra, plat del día, hivern y estiu.
—Y devant d' aquests abusos la Comissió ¿qué deu dir?...
—Diu que 'ls *bisteks* qu' ella 's menja son de bestia molt fi.

La célebre bandera del Cristo, de Igualada, ha sigut agraciada ab las insignias de capitá general.

En perspectiva de si aytal recompensa s' ha de concedir també á altres banderas, l' ex-emperador Alejandro ha telegrafiat al sub-jefe senyor Vila á fi de que gestioni la mateixa condecoració pera la no menos célebre bandera de la torre dels Josepets.

Ja t' hem filat.

L' héroe de Rubí demana tot aixó perque suposa que las capitánias generals de las banderas tenen asignació de sou per l' *abanderado*.

Y's comprén. An' ell, acostumat ab un sou de capitá general, las insignias sense 'l sou no li servirían per rés.

La senmana passada va tenir lloch un mitin ó reunió de cegos captaires.

Els discursos anavan encaminats á millorar la situació aflictiva dels infelissos deixats de la má de Santa Lluia.

Al arribar á las conclusions un dels pobres ceguets va dir:

—Jo opino que la protecció del Ajuntament no s' hauria de demanar sinó d' exigir.

Y un colega que tenia al costat li va respondre:

—Veus aquí la fulla arreglada, Xanxes.

—¿Ya lo has puesto todo?

—Tot; hasta el lloguer que pago d' aquesta habitació.

—Bé, home, comensém per demanar... No s' ha de mirar tant prim, tampoch... ó sinó á mitja edat no hi veurém.

Varem llegir no fa gaire que s' havían recullit en dos días, á Barcelona sol, un centenar de pobres.

Al cap de poch, torném á llegir que se n' havían recullit 70 ó 80 més.

Avuy, altra vegada recollida de pobres en gran número.

¿Cóm s' entén aixó? ¿qué 'n fan de tants pobres al Assil del Parch? ¿Y cóm es que 'n recullen tants y sempre ve yém els mateixos pels carrers?

—No lo estranyin, ens diu el Sánchez del nostre barri. L' Achuntament hace con los pobres lo que al teatro fan con los comparsas: pasan muchos por el escenari, pero siempre son los mateixos.

Un antich parroquiá s' exclama ab el mosso del restaurant:

—Cada día m' escurseu més la racció. Sempre m' heu donat dos talls de rostít y avuy no més me 'n porteu un...

El mosso, volguent quedar bé:

—Té rahó, home, té rahó... Dimontri de cuyner! Y aixó que li he dit, que aquest tall havia de ser en dos trossos!

PADRÓ DE CÉDULAS

NOTAS DE CASA

Fins demá dissapte estará oberta al Saló Parés la **Exposició Olotina** inaugurada el día 6 del corrent y en la que hi figuran una setantena de dibuixos al carbó, notes de color y aquarelas originals dels joves artistes D. Ramón Tarradas, Don Lluís Plá y D. Marián Batlle.

QÜENTOS

Una anécdota que patentisa l' esperit práctic dels inglesos.

Mister Morris y el seu secretari particular viatjan.

De prompte 'l tren descarri-la y cau daltabaix d' un teraplé.

—¿Y el meu secretari?—pregunta l' inglés, que ha sortit ilés del accident.

—Sento haverli de manifestar—li respón un empleat del tren—que 'l seu secretari ha sufert tan grossa ferida que 'l seu cos s' ha partit en dos trossos que ara mateix s' han trobat l' un separat del altre.

L' inglés, impassible:

—¿Vol fer el favor d' averiguar en quín d' aquests trossos hi duya la clau de la meva maleta?

En un restaurant económic.

Un parroquiá s' exclama, amargament indignat, per haver trobat un botó d' hermillla entremitj del peix ab such.

—Es veritat,—fa el mosso, excusantse.—Pero ja compen-

PLANYS DE UN BARCELONÍ

—Embusteros!... Y d' aixó 'n diuhen tornarme las garantías!...

drá que, per cinch rals el cobert, no podém pas posarhi trajos enters...

A n' en Miranius, pel seu sant, li varen regalar un paraguas.

—¿Que ja l' has estrenat?—li preguntava avuy un amich.

—Y cá!—respón ell.—Si soch l' home més desgraciat! Volia estrenarlo ahir, però no vaig poguer.

—¿Per qué?

—Perque va ploure tot el día.

—¿Que jo no t' hi dat el dugas?...

—¿Lladre, més que lladre!...

—Mira...

parla com has de parlar perquè aixó no 't costa prima...

—¿Parlo com vos mereixeu...

—¿Qué es ese escándol?...

—Domingas.

feu callá á n' aquesta dona...

—¿¿¿Aném al tot!!!...

—...Sí... ab tranvía...

—¿Senyora, vosté qué quiere?...

—¿Sab qué 's lo que vol?... Itunyina!

II

DIÁLECH ENTRE PEIXETERS EN UN MOMENT DE CALMA

—¿Y qué 's de l' art, que bellugaaaa!...

—¿A quién le doy la suerte?... Es un dos mil quinientos cuatro...

—Total, dos-prima...

—Dos-tres.

Marina.

—Compro aquest décim... y si trech...

—¿Qué farás, qué?...

—Deixaré de vendrer congres.

—¿Y que no 'ns pagarás re?...

—¡Just! ¿qué li pagas á en Sopia si 't toca la grossa?...

—Be,

per atrevit et prometo pagarte...

—¿Qué?

—Algun bolet.

III

QUI NO VULGUI POLS...

—¿Sardina vivaaa!... á quaranta la tersaaa!...

—¿Baraaats!... ¡baraaats!...

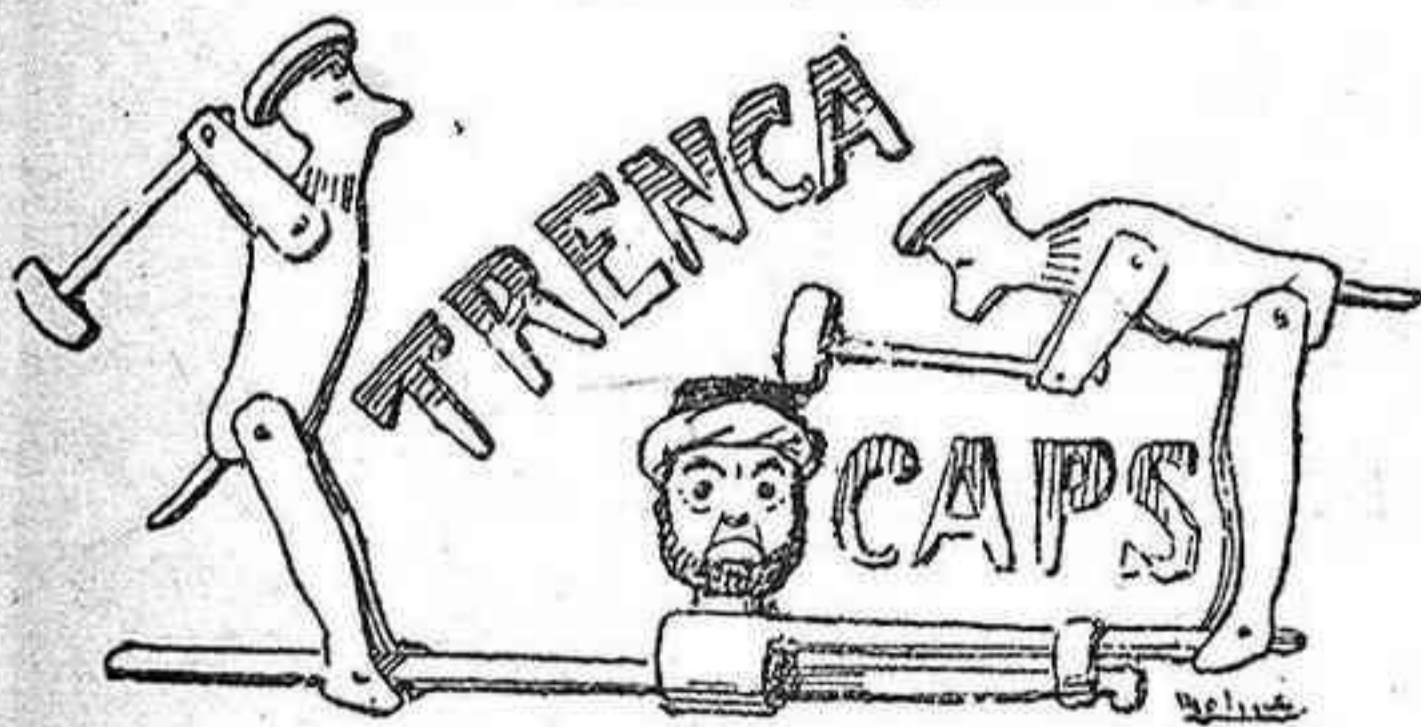
—¿A trenta, no, la sardina?...

—¿Pero no siga total!...

SOLUCIÓNS

A LO INSERTAT EN EL ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—En-greix-ar-te.
- 2.ª TARJETA.—La rosa blanca—Serafi Pitarra.
- 3.ª CONVERSA.—Martí.
- 4.ª GEROGLÍFICH.—Llagostas y llagostins.

XARADAS

PESCADAS... Á LA PESCATERÍA

I

LA RAHÓ NO FA LA FORSA

—¿Congreets!...

—¿Muscleets per l' arroos!...

—¿Calamars!...

—¿Desvergonyida!...

QUI NO VULGUI POLS...

—¿Sardina vivaaa!... á quaranta la tersaaa!...

—¿Baraaats!... ¡baraaats!...

—¿A trenta, no, la sardina?...

—¿Pero no siga total!...

EL MARTELL D' AYGUA

Agafarém un pot de cristall ab tap esmerilat y l' omplirém unas tres quartas parts d' aygua. Destapat encare, el posarém en una cacerola ab aygua y sal en ebullició als 109 graus, temperatura suficient pera fer bullir la aygua del pot. Quan el vapor que aquesta produheixi hagi fet desapareixer per complert l' aire del pot, taparém aquest ràpidament ab el tap d' esmeril, el treurém de la cacerola y cobrirém las voras del gallet ab lacre. El vapor del pot se condensará á causa del refredament natural y 's produhirá el buyt. Girarém el pot cap-per-vall ab suavitat, després el redressarém ab violencia ó bé sac-sajarém ab rapidés de dalt á baix l' aygua continguda,...

y ja tindré el martell d' aygua. A cada punt que l' líquit topi violentment ab el fons del pot, distingirém ab tota claretat un soroll sech y fort molt semblant al de una martellada.

Aixó s' explica del modo següent: A causa del buyt, l' aygua deixa de manifestarse composta de gotas dispersas y soltas, com succeheix en el contacte ab l' aire, y se 'ns mostra com una sola y compacta massa, moventse en l' interior del pot igual que si fós un cos ben sólit.

¿No veu vosté que aqueix peix se menja sense *dos-quart*?...

¡Qué ensuma!...

—¡Si no val *hú!*

Ara, si me 'l dona, á ral...

—¿A ral?... ¿Desde quant se dona tres?...

—¿Que me la vol donar?...

—¡Sí!... y li portarém á casa...

¿no li sembla?...

—No vull tant...

pro á n' aquest preu la sardina cregui me 'n vull atipar...

—No pas per ara, germana.

—Ara y sempre.

¡—¡Fugi enllá!

—Ja es ben be una pescatera.

—¡Sardina vivaaa!... ¡baraaats!...

J. MORET DE GRACIA

ANAGRAMA

—Que ja está llest aquell *tot*?

—No encare, senyó Marsal.

—¿Que ja hi han posat la llantia?

—No, senyor; tot just *total*.

MANEL B. FONTÁS

TARJETA

S.

S. MARSAL DE ALEU

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el títul de un drama catalá.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS

CURTAS

CONVERSA

—Escolta, Ricardo: ¿sabs el ví ran-

ci que va enviarme ma germana?... Donchs s' ha tornat agre.

—Quí te 'l va enviar, la Sabina?

—No, la que ara t' acabo de dir.

J. BARRIS Y JUANOLA

NINOT NUMÉRICH

- 7 .—Vocal.
- 4 5 4 .—Lletra.
- 5 4 3 2 .—Nom de dona.
- 2 5 7 6 2 .— » » »
- 1 4 5 2 .—En las personas.
- 4 3 4 .—Lletra.
- 3 2 .—Nota musical.
- 6 7 5 6 2 .—Per escriurer.
- 6 2 3 4 5 6 .—En els sabis.
- 1 2 3 4 5 6 7 .—Nom d' home.
- 3 3 2 5 6 7 2 .—En las iglesias.
- 2 6 4 5 6 2 6 .—Un que va contra un altre.
- 1 4 5 6 2 3 3 .—En la cuyna.
- 1 4 5 6 2 .—Temps de verb.
- 3 3 2 6 7 .—Llenguatge.
- 1 2 3 4 5 6 2 .—Dona de forsa.
- 1 4 3 2 .—En els envelats.
- 5 4 1 2 .—En puestos de fret.
- 6 4 3 2 .—Roba.
- 6 7 5 2 .—Per fer ví.
- 5 7 5 2 .—Las noyas petites.
- 6 7 3 2 .—Herba.
- 1 7 5 6 .—Número.
- 6 7 4 5 4 6 .—Parentius.

PETADOR

GEROGLÍFICH

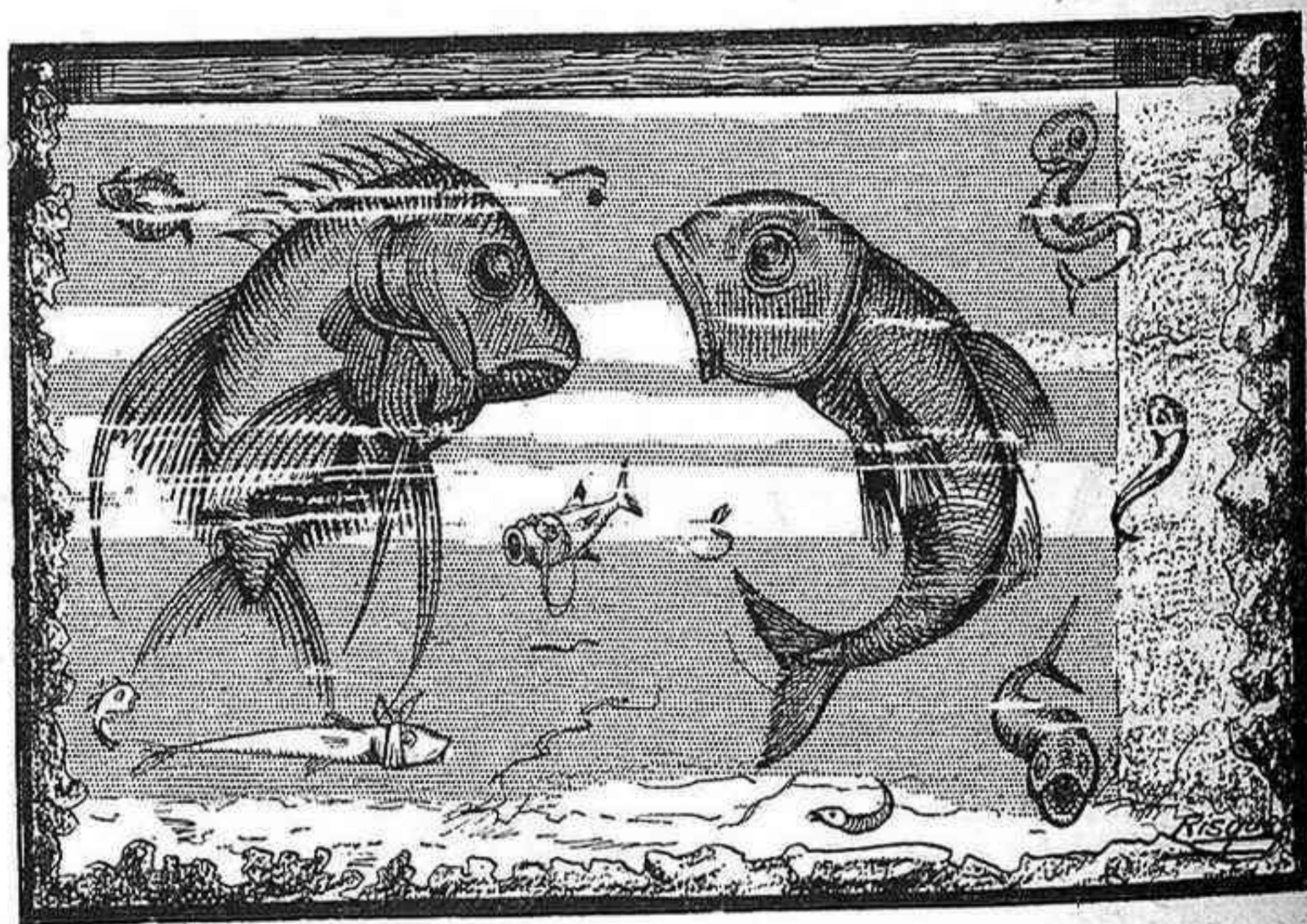
CONSONANT—ARBRE
PART DEL MON—ANIMAL DOMÉSTICH

V. BORRÁS Y BAIGES

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

ELS PEIXOS NOUS DEL ACUARIUM DEL PARCH

—¿Sabs, minyó, que en els mars que vivíam avans 'm' hi trobava més ample?

—Oh, ja, ja... Tú sí qu' ets d' aquells que ab poca aygua s' ofegan...

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Novedad

EL FILÓSOFO Y LA TIPLE

NOVELA POR
L. VALERA

Un tomo, Ptas. 3'50

Nueva, de J. LÓPEZ SILVA

La gente del pueblo

COLECCIÓN DE DIÁLOGOS

Un tomo, Ptas. 3'50

NOVETAT LITERARIA

Anarquines

PER

FELIP CORTIELLA

Ptas. 1'50

LIBRO INDISPENSABLE

EL HOGAR

Y

EL TRATO SOCIAL

ARTE DE

EMBELLECER LA VIDA

POR

Laura García de Giner

Un tomo en 8.º	Ptas. 4
Encuadernado	» 5
Encuadernación de lujo.	» 6

Exclusivo de España
PARA 1908
Dos tomos Ptas. 23

ANUARIO-RIERA

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

PRIMER CENTENARI DE LA BATALLA DEL BRUCH

Els somatents al cementiri del Bruch, depositant coronas sobre la tomba dels h eros d' aquella famosa jornada.